

Slovenski Glasnik

Prava pesnica za narod

Štev. 7. - 2. Leto.

15. APRILA 1943.

IZIDE VSAKIH ŠTIRINAJST DNI

Sovjetska zimska ofenziva se je izjalovila

Velikanska zimska ofenziva, katero so Rusi podvzeli, da bi končno premagali nemške vojske in one zaveznikov Osovine, je popolnoma propadla. Sovjetske sanje se niso uresničile, medtem ko so simpatizantje boljševikov zaman pričakovali prihod ruskih armad na Balkan. Njihove želje so ostale le prazne... želje, kajti njih usoda je že odločena in zapečaten.

Sovjetske armade bi bile morale poplaviti ukrajinske doline, prekorati Donavo ter se pridružiti mršavam roparskim tolпам, katere so razvile rdečo zastavo in divjaško boljševiško civilizacijo, da bi predale rdečemu carju nov biser za njegovo krono t. j. Balkan.

Za dosego uspeha so Rusi mobilizirali vse njihove rezerve, vsa njihova sredstva. Nikoli ni bilo na vzhodnem bojišču toliko množičnega topništva in oklopnih sredstev; nikoli ni bilo sovjetsko letalstvo tako aktivno, nikoli niso bili vojaki tako nadepolni in odločni. Ali takrat se je šlo za poslednji smrtonosni udarec, ki naj bi enkrat za vselej razbil nemško fronto. Zarvzetje Stalingrada je navdušilo vse one ki niso znali koliko krvi je stalo Rusom ono težko podvzetje. Zapustitev nekaterih drugih sektorjev s strani nemške vojske je še povečala navdušenje in utrdila še bolj gotovost v skorajšnje popolno sovjetsko zmago.

Veselimo se pa sledili žalostni dnevi. Ruske armade so se naenkrat ustavile pred utrdba-

mi, katere niso uspeli prodreti navzlic ogromnim napadom. Zaman so se vrgle v napad na nemške položaje vse rezerve, zaman so bile žrtvovane najboljše sovjetske trupe. Nemška defenziva se je učvrstila od Črnega morja do Leningrada, medtem ko se je na centralnem bojišču začela razvijati mogočna protiofenziva, ki je — po zavzetju važnega središča Karkow — primorala Ruse ponovno onstran Doneza.

Zimska ofenziva je stala Rusom ogromne in krvave izgube, ki nimajo nikakega razmerja s prvotnimi malenkostnimi uspehi in krajevnih zavzetij. Nad milijon in pol mrtvih in zajetih in neprecenljive količine vojnega materiala, predvsem oklopnih vozil in letal. Orožje in oprema množičnih armad popolnoma uničeno ali zaplenjeno; najboljše sovjetske edinice pa pokončane.

Ruska ofenziva je končala in z njo so zatonile tudi vse nade onih ki so se pripravljali izročiti boljševiškim krvoločnikom lepe in bujne zemlje Balkana.

Komunistični voditelji se sprašujejo

Bivši general ruske armade, Andrejevič Vlasov, sedaj nemški ujetnik, je priobčil v časopisu «Novoje Slovo», ki izhaja v odrešenem ruškem ozemlju neko odprto pismo

ki ga je naslovil svojim sorojakom, v katerem jim tolmači razloge, radi katerih se je on postavil popolnoma na protiboljševiško stran. Govori o svoji preteklosti, posebno pa o svojem vojaškem poklicu v katerem je od narodnega vojaka dosegel najvišje čine in nazadnje postal poveljnik 37° rdeče armade. Nadaljuje s prijavo o njegovih intimnih in globokih pretresljajih, ki jih je doživel, radi barbarstva komunističnih voditeljev napram ubogemu narodu. Povdarja posebno to, da komunistična stranka z Stalinom na čelu, so največji sovražniki ruskega naroda, čigar korist so komunisti popolnoma zanemarili. Vsa trpljenja njegovih sorojakov, so ga privedla v času njegovega ujetništva do začetka nove akcije za ustanovitev oporišč za borbo za nov red v Rusiji v katerem redu naj bi bila v prvi vrsti ščitena državna korist. General Vlasov zaključuje svoje pismo pozivajoč ruski narod naj se dvigne ter naj prične skupno borbo za obrambo narodne koristi.

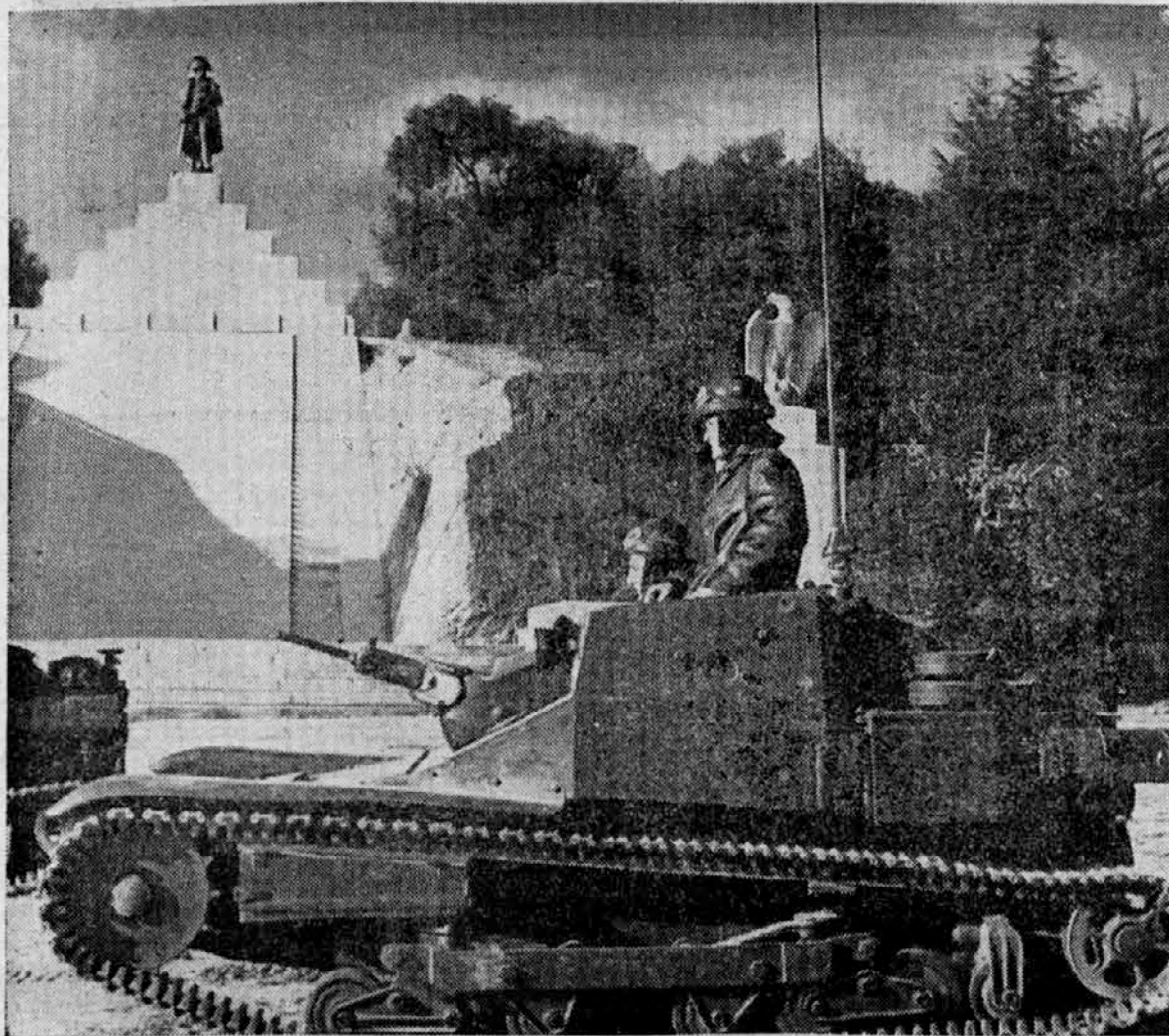
Pismo generala Vlasova je vzbudilo precej zanimanja med ruskimi ujetniki, v odrešenem ozemlju, kakor tudi v ozemlju, ki se se nahaja pod strahovlado gospoda Stalina.

PARTIZANSKA HUDODELNOST

Če še govorimo o partizanski hudodelnosti in nesramnosti ne sme se to zdeti pleonastično. Nikdar ne bo preveč če mi ponavljamo o njihovem krutem delovanju prav s katerim so se izkazali za največje sovražnike njihove zemlje, z katerim delovanjem oni podajajo smrtno udarce socialnim temeljem družbe in najsvetejšim običajem in navadam narodov balkanskega polotoka. Ta zemlja, ki se je v stoletnih bojih zoper turško nevarnost v Evropi izkazala za junaško, polno žrtvovanja, tako da si je zaslužila ime «predzidovje krščanstva» ne bo nikdar mogla dovolj povedati o partizanski hudodelnosti. Ta zemlja, čigar temelj narodnega obstoja in življenja je vera, ki je pripomogla k njeni civilizaciji, kateri dolguje najsvetlejšo dobo v njeni tisočletni zgodovini, se ne bo nikdar utrudila v javnem obsojanju teh komunističnih banditov, ki so se ravno na vero najprej in najkrutejše spravili.

Vsi vedo, kajti mnogi so videli uničevanje cerkva, zločine ki so bili storjeni v svetih prostorih, umori duhovnikov, pljuvanje na svete podobe, da ne bi razumeli kakšna narodna nevarnost naj bi bilo partizansko gibanje na Hrvaškem. In novi ter vedno novi dokazi prepričujejo ljudstvo, da kaj komunistična hidra.

Partizani vstrajajo v tem, da se zatekajo s svojimi poveljstvi in skladišči v cerkve in v domove duhovnikov. S tem oskrunjajo svete kraje in jih postavljajo v nevarnost vojne. In to ni zadosti: dolžijo Italijane kot nevernike če jih zasledujejo do teh njihovih svetih zatocišč, ali pa izrabljajo versko prepričanje italijanskega vojaka, kateremu se protivi oskrunjevanje in celo razdejanje cerkva. Toda dovolj. Italijanska velikodušnost in vernost so res dobro znane, a niso take, da bi dale italijanskemu vojaku pozabiti kaj je njegova vojaška dolžnost, posebno pa pred takimi najjavnimi partizanskimi iznajdbami. Vedno in povesod, mirni in gotovi, oni gredo naprej.

KORZIKA: Italijanski tankovi pred Napoleonovim spomenikom.

Sovjetska Rusija in slovanski narodi

Pozimi, kadar se velikanski nemški mehanizem malo zaustavi, se ruska armada malo reorganizira in si opomore, ter z velikanskim trudom in z velikimi izgubami si pridobi lokalne uspehe, kateri so pa brezpomembni za cel potek vojne, toda pripomorejo k temu, da dvignejo moralo boljševiške vlade, katere propaganda se močno trudi in povzdiguje te uspehe pred svetom, posebno pa pred slovanskimi narodi. Tudi ruska diplomacija se povečuje s temi uspehi. Začne tako pluti po žilicah otožnih rusoflov nov optimistični duh, pričnejo gledati z velikim navdušenjem na Stalinovo Rusijo, kateri naj bi bil rešitelj vsega gorja, in obnovitelj žclja in aspiracij slovanskih narodov.

Toda propaganda in optimistične izjave ter diplomatske obljube so letos prešle malo svoje meje ter so po nerodnosti pokazale medveda iz Moskve v svoji pravi luči. Vlada v Moskvi je odkrito priznala in povedala, da želi in da ima namen biti boljševiški pokrovitelj vseh slovanskih narodov, lepše povedano, je izrazila svojo željo, da bi si pridružila Vzhodno Evropo, da bi jo boljševizirala, jo priključila interesom Moskve torej da bi jo popolnoma prestrojila v svojo kolonijo. Glede Poljske pa Stalin je še bolj odkrit: povedal je, da on ne prizna poljskih meja iz leta 1939 l. in da si jo bo popolnoma podvrgel. Generale Drava Mihajloviča tudi ne priznava. Tako sanje simpatizantov Moskve so padle v vodo, ostala je trda resnica. Moskva ni odrešenik, temveč sovražnik številka eden slovanskih narodov. Tega so se zavedale tudi imenske vlade slovanskih narodov, ki so našle zatočišče v Londonu, se zoperstavile politiki Kremлина potem ko so dobile sveto obljubo pomoči s strani Anglije, katera je ravno radi tega vstopila v vojno.

Naravno je, da je Anglija ostala gluha na te obupne klice pomoči, kajti čas ni primeren, da bi se vznevoljilo Moskvo in gospod Churchill je ostal popolnoma pasiven.

Ne vedoč si boljše pomagati, so tako zbrane slovanske vlade v Londonu, sklenile se spraviti skupaj in združiti se v neki skupni akciji proti Rusiji. Prva manifestacija te akcije, ki je pokazala konkretnost te delavnosti — kot poroča Daily Sketch — je ustanovitev nekega slovanskega kulturnega komiteja v katerem sodelujejo Jugoslavija, Poljska in Benešova Čehoslovaška. Ravno stari Beneš je tisti, ki se zelo trudi in zanima za ustanovitev neke zveze slovanskih narodov, ki naj bi bile odločno proti boljševizmu.

Inicijativa, kakor vidimo, zelo jasna, toda mi jih smatramo za prehitre kajti boljševiške zahteve so nastale prehitro in v ne pravem času. Je pravilno, da se branimo z boljševiškiimi zahtevami, toda istočasno lahko mislimo, da bodo ostale le samo pobožne želje gospoda Stalina, katerega bodo osovinski topovi naučili, da je nemogoče prodajati medvedjo kožo preden se ga je ulovilo.

ANGLIJA

med kladivom in naklom

V sedanjem konfliktu radi nepredvidenih letošnjih dogodkov je najbolj zaskrbljena in prizadeta le ena izmed borečih se držav. Ta država je Anglija. In sicer, potem ko je prva, ki je hotela in povzročila to vojno ter dala vsem državam, ki so se zoperstavile Osi, nekaj svetih obljub in zagotovil, danes čuti, da je izgubila in da pada njen prestiž o veliki državi.

Bitka na vzhodnem bojišču jo je že enkrat rešila popolnega poloma. Toda nova nevarnost ji preti, večja celo od Osišča, ravno od tistega naroda, katerega je v stiski zaprosila za pomoč, to je Amerika, in ne samo ta, še Rusija ji preti, dasiravno je njena rešiteljica. Amerikanci kot dobri trgovci, so se zvezali z njo toda proti zelo visokemu plačilu. Prvo kar je morala Anglija žrtvovati za to zvezo so bila njena

oporišča na Atlantskem in v Karaibskem morju. Nato so jim sledila oporišča na Tihem Oceanu in v Avstraliji, ki je vsa pod ameriško kontrolo, katerim je bilo še vse to premalo in za to so se vsidrali tudi v Indiji, v Perziji, kjer budno pazijo na angleške petrolejske vrelce.

Ameriška pohlepnost ni nehala tu. Postavila je tudi trda oporišča v Kanadi, katero skuša z vsemi sredstvi odtrgati od Velike Britanije, dasiravno se Sinovi Albijona na vse mogoče načine branijo proti temu, kajti čutijo da tako izgublajo vse najbogatejše zemlje svojega Dominijona.

Zadnje dejanje, s katerim so Amerikanci pokazali, da želijo sodelovati z Anglijo je bilo izkrcanje v Severni Afriki in zavzetje afrikanških luk na Atlantiku, iz katerih so se izrekli, da se ne bodo ganili niti po koncu vojne.

Toda te niso edine skrbi ki tarejo Veliko Britanijo. V daljnem Vzhodu so Japonci zasedli zemlje in oporišča, ki so življenjskega pomena za Anglo-saksonce. Rusija je tudi začela kazati svoje pravo lice, požvižga se ona na dane obljube, zahtevajoč obnoviti svojo mejo, na račun aspiracij poljske vlade, prvorojenček angleških garancij.

Vsemogočni Angleški Imperij se neizprosno kruši in se spreminja v državo drugega ali tretjega reda še pred koncem sedanjih sovražnosti.

Bersaljeri motociklisti na Korziki.

Propaganda izobčencev

Odgovor slovenskega naroda proti sramotnemu delovanju partizanov, z ustanovitvijo «Bele Garde» ali protikomunistične legije, je te silno razkačil in nejevolja odpornikov je dosegla višek. So v vednem strahu pred novimi porazi, so nervozni kajli število njih sovražnikov se je pomnožilo, toda najbolj jih jezi to, da so jih zatajili in da jih zasledujejo njih sorojaki, od katerih so oni pričakovali pomoči in jih smatrali za svoje zaveznike, medtem ko so ti pokazali s svojim dejanjem, da so konečno uvideli in spoznali, kdo je pravi sovražnik njihovih družin in domov. Zato se je partizanska propaganda naravnost zastrupila s sovraštvo in postala skoro smešna, ko je izjavila, da oddelki Bele Garde so prešli v Julijsko Benečijo zato, da bi se borili proti partizanom, ki naj bi tam delovali. Ta trditev je malo preveč samozavestna kajti s tistimi štirimi roparji, štirimi izobčenci ima normalna italijanska policija le toliko opravka, da jih zapre ali pa zaslišuje. Mislimi pa da 46 milijonov prepričanih protikomunistov, kot so Italijani, rabijo zunanjo pomoč za premagati nevarnost, ki jim preti od teh maloštevilnih zločincev, je naravnost smešna. Razvidno je radi tega, da partizani

so se pričeli bati za svoj obstoj in zato, izgubljajo razsodnost. Postajajo smešni. Zato je dobro pomniti ta pojav, kajti to nam dokazuje da prav kmalu bomo odpravili to partizansko rano.

STOCKHOLM — Švedsko novinstvo je doznalo, da je Litvinoff pred kratkim izjavil, da spadata tudi skandinavski deželi v okvir Sovjetske Rusije. Ta izjava je povzročila globok vtis v švedski javnosti, medtem ko je švedsko novinstvo ogorčeno nastopilo proti sovjetskemu imperijalizmu.

BERLIN — V prvi polovici marca meseca so nemške podmornice potopile 79 anglo-ameriških parnikov za skupnih 500.000 ton. Do 20. marca so potapljanja dosegla že 800.000 ton.

LONDON — Po razgovoru Cordell Hull - Halifaxa se je nekoliko razjasnila zadeva povzročena vsled prevelikega zanimanja Amerike v notranjo politično situacijo Indije. Amerika je izjavila, da se ne bode več vmešavala v indijsko politiko. Do kedaj bo pa držala besedo vlada v Washingtonu?